

ἀποντρόπισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀπεντρόπισμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποντροπίζω.

Ἀποντρόπιασμα, ὁ ἰδ.

ἀπονύσταγμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονυστάζω.

Ἀποβολή τοῦ νυσταγμοῦ. Συνών. ξενύσταγμα.

ἀπονυστάζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Τὸ μεταγν. ἀπονυστάζω.

Ἀποβάλλω τὸν νυσταγμόν: Ἐπενύσταξεν κ' ἐρχίνεσεν νὰ τραγωδῇ. Συνών. ξενυστάζω.

ἀπονυστεραιά ἡ, Κρήτ. (Κασιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ὑστεραιά. Τὸ ν ἐκ τῆς φρ. ὅς τὴν ὑστεραιά ἢ ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ ὅς τὴν νυστεραιά.

Τέλος, λήξις χρόνου ἢ ἐνεργείας, μόνον ἐν ἐνάρθρῳ μετὰ τῆς προθ. εἰς συνεκφορὰ: Μὴ δειράζης, γιατί θὰ μὲ μανίσῃς καὶ θὰ σὲ δειρῶ ὅς τὴν ἀπονυστεραιά. Τὸ ἀνεγολλησιδὶ ἀπὸν βρῆκες θὰ σὲ βλέξῃ ὅς τὴν ἀπονυστεραιά. Συνών. ὑστεραιά.

ἀπόνυφος ἡ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόνυμφος.

Νύμφη χηρεύσασα: Νύφε κὶ ἀπόνυφος! (ἀρά).

ἀπονυφώνομαι ἀμάρτ. ὀνυφ-φών-νομαι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. νύφη.

Ἐκδύομαι τὰ νυμφικά ἐνδύματα, ἐπὶ νύμφης: Παροιμ.

Ἄμε, νύφ-φη, ὀνυφ-φώθου κὶ ἄμ' ἀλ-λοῦ καταμπαλώθου.

ἀπονύχαρα ἐπίρρ. Κάμπ. (Ἑλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. νύχαρα.

Ἀπὸ τοῦ ὄρθρου, ἀπὸ πρωΐας: Ἄσμ.

Ὅπως ἤμου ὅς τῆς μάννας μου, προπὺς εἰς τοῦ κυροῦ μου, σήμερον ἀπονύχαρα ὅς τῆς γλυκοποθητῆς μου.

ἀπονύχι τό, Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. Πρω.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀπονυχίζω.

Τὸ ἀποκοπτόμενον καὶ ἀπορριπτόμενον μέρος τοῦ ὄνυχος: Μὴν πεῖς τ' ἀπονύχια σου κάτω κ' εἶναι χροῦσουζὰ Ἀθῆν.

ἀπονυχτερεύω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπονυκτερεύω.

1) Διέρχομαι τὴν νύκτα Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 100: Πάει ν' ἀπονυχτερέψῃ μὲ τοῦ Χουσεῖνη τὸ χαρέμι. 2) Τελειώνω τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν.

ἀπονύχτερος ἐπίθ. Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.) — ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 76 ΠΝιρβάν. ἐν Ἑβδομαδ. Τύπ. 1 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 48 ἀπονύχτερο τό, ΚΧατζόπ. Ἀννιώ 79

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. νύκτερος.

1) Ὁ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἢ μέχρι προκεχωρημένης ὥρας διαμείνας ἔξω τῆς οἰκίας ἢ, ἐπὶ ζώων, ἔξω τῆς μάνδρας ἐνθ' ἄν.: Τὰ βόιδα μου μείνανε ἀπονύχτερα ὅς τὸ βουνὸ Γέρμ. Πάω νὰ βρῶ τὴ γυαλούδα μου, γιατί νὰ ἀπονύχτερη (γυαλούδα = ἀγελάς) Μάν. Τὴν εἶδανε [τὴ βρικολακισμένη] πολλὰς φορὲς... ἀπονύχτεροι διαβάτες ΠΝιρβάν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Γιὰ δῶσ' μου, νύφη, τὸ σαλμᾶ | νὰ πάου γιὰ τὰ βούδια μου τ' ἐμείνας ἀπονύχτερα

Λακων. || Ποιήμ.

Τ' ἀπονύχτερο πουλλὶ διαβαίνει μοναχὸ καὶ παραστρατισμένο ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἄν.

Βγαίνουν νεράιδες τῆς ἐρ'μῆς γῦρο ἀφ' τοὺς καλαμῶνες... σὰ νύφες ἀπονύχτερες κὶ ἀγνωρογεννημένες

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. β) Οὐδ. οὐσ., νύξ ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀπονύχτερο φυσᾷ κρῦο ἐκεῖ ψηλά. 2) Δυστυχῆς, κακορρίζικος Πελοπν. (Λακων.)

ἀπονυχτώνομαι ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. νυχτώνομαι, δι' ὁ ἰδ. νυχτώνω.

Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐνιαχ.: Ποιήμ.

Πόσες φορὲς οἱ θυό μας ἐδεκεῖ | δὲν ἀπονυχτωθήκαμε τὰ μάκρη τῆς θάλασσας κοιτάζοντας μαζί

ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 155

ἀπονωρίς ἐπίρρ. κοιν. ἀδωνωρίς Θήρ. ἀπονουρίς βόρρ. ἰδιώμ. ὀνωρίς Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ὀπανωρίς Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. νωρίς.

1) Πρὸ τοῦ τεταγμένου χρόνου, ἐνωρίς κοιν.: Ἀρχίσαμε τὴ δουλειὰ ἀπονωρίς. Νὰ ῥθῇς ἀπονωρίς νὰ πιάσωμε θέσι. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 815 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀπονωρίς ὅς τὴν κλίνην του ἦθετε κ' ἐκοιμάτο». β) Πρὸ ὀλίγου Θήρ.: Ἀδωνωρίς ἦτανε φερμένος ἐδῶ. 2) Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἡμέρας ἔτι οὐσης Ἀθῆν. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ. Κόκκιν. Τριφυλ. Χατζ.): Ἀπονωρίς ἔβγαλε τοῖς κόττες ἔξω Κορινθ. Ἀπονωρίς νὰ μολλάρει τὰ βούγια Κρήτ. Ἄμε δὰ ποῦ ν' ἀκόμη ἀπονωρίς, γιατί ὅστερα θὰ βραδυάσῃ αὐτόθ. Ἀπονωρίς περίμενα δῶ πέρα Τριφυλ. || Γνωμ.

Ταχὰ ταχὰ ὅς τὸν αὐλακα κὶ ἀπονωρίς ὅς τὸ στάβλο (ὁ γεωργὸς πρέπει νὰ ἀρχίζῃ λίαν πρωὶ τὴν ἐργασίαν του, νὰ τελειώῃ δὲ αὐτὴν ἐνωρίς) Κρήτ.

Ἀπονωρίς ὅς τὸ σπίτι σου, μπονώρας ὅς τὴ δουλειὰ σου Ἀνδρίτσ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1423 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀπονωρίς τ' ἀπόγιομα συντροφιαστὲς κινουσι».

ἀπονωρωπά ἐπίρρ. Ἰκαρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπονωρωπός.

Ὀλίγον τι ἐνωρίς, κάπως ἐνωρίς.

ἀποξάινω ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ξάινω.

Τελειώνω τὴν ξάνσιν τῶν μαλλίων κττ.: Νὰ ἀποξάνω τὰ μαλλιά πρῶτα καὶ θὰ κοιμηθῶ.

ἀποξαλείφω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποξαλείφομαι Χίος ὀποξαλείφομαι Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ξαλείφω.

Μέσ. ἐξαλείφομαι ἐντελῶς, ἐκλείπω: Ἄσμ.

Βρὲ φάε, κάττη, θεῶς ἐμὲ τσαὶ ἄφης' τὰ παιδιὰ μου, μὴν τύχη κὶ ἀποξαλειφτῇ παντάπας ἡ γενεὰ μου (θεῶς = τουλάχιστον, μόνον).

ἀποξαλλαξίδι τό, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ξαλλαξίδι.

Πληθ., τὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως ἐνδύματα, παρεχόμενα εἰς τὴν νύμφην ὑπὸ τῶν γονέων τῆς κατὰ τὰ πιστρόφια, ἤτοι κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν νεονύμφων τὴν ὁγδόην ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον.

ἀπόξαμμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξάπτω.

Παῦσις τῆς πυρώσεως. Συνών. ἀποξάψιμον.

ἀποξάμωμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξάμωνω.

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξάμωνω.

